

Герги. *(на Митя)* Що ти трѣбаше да са залавяшь?

Пенчю. Ше ѣдеш дуела.

Митю. Хоро, хоро българско. Дѣ сж цигуларитѣ *(на цигуларитѣ)* Дѣ, свирѣте на хоро.

(Цигуларитѣ засвирватъ; хоро заиграва; Митю, Герги и Пенчю са залавятъ).

Б. Стойна. Хъхъ, я тѣй хе! българската *(залавя са и тя)*.

ЯВЛЕНІЕ VI.

Сжщитѣ, Маргариди, Димитраки и двама заптіи, *послѣ Злата, Анка и Марійка. (До дѣто играе хорото Маргариди посочва Митя на заптіитѣ).*

Единъ заптія. *(който спира и олавя Митя)* Чорбаджи, йорю.

Митю. Нерез?

Заптіята. Конаа. *(Заптіитѣ подкарватъ Митя, слѣдъ неговиватъ Герги и Пенчю. Сички други оплашени са разиждатъ осѣнь Маргариди, Димитраки, Злата, Анка, Марійка, Б. Стойна).*

Б. Стойна. *(като извиква Андихристъ (и са скрива въ колиситѣ)).*

Злата. *(засмѣно)* Бравосъ, мушу Маргавридесъ, тѣй му трѣбаше.

Анка. Тѣй му трѣбаше.

Марійка. Свадбата са развали.

Маргар. Да са научи бербантина да респектира цивилизаціята. — Сега тамъ въ хапуса.

Злата. Нека! . . . да познай себе си, па да не простира гагата си тамъ, дѣто не стига.

Анка. Ахъ, тѣй искахъ. — Браво, *мосійо Маргаридесъ.*

Димитр. Туй му е малко. Дуель, дуель, че да го научиъ азъ него съ револвера си.

Злата. И туй му стига. — Бравосъ, мушу Маргавридесъ, баримъ си поиграхме я?

Маргар. Накарахме *игнорентитѣ* да стѣнятъ въ пѣтя на цивилизаціята *(ухилено)* Не ли?

Анка. *(ухилено)* Да, ама смѣшно бѣше: да гледашь онѣзи простаки какъ си мѣчатъ краката на пасоветѣ.

Маргар. Никакъ не имъ привира.